

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Α'

Η ΑΛΛΗ

Ἐσὺ ἐδῶ ἀναμεταξύ μας τί γυρέβεις, δὲ μοῦ λέε: Τί μὲ θέλεις; Ἦρθες τάχα ζιτίλια νὰ μὰς βάλῃς; Ἦρθες νὰ μὰς τὰ χαλάσῃς, ποὺ τὰ πηγαίναμε τόσο καλὰ: Εἴχαμε λατρεῖα ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Καὶ τῆς εἴμουνε ὅσο γίνεται πιστός. Καὶ νὰ σου ἀξαφνα ποὺ ἡ μυτίτσα σου προθέλνει ἐξυπνη καὶ γελαστή καὶ περιπαίχτρα, γιὰτὶ μόνος ἐγὼ κατάλαβα τί πνέμα ποὺ μοῦ τῶχει στήν ἀκρίτσα τῆς ἡ μυτίτσα σου. Καὶ μὲ κοιτάζει καὶ μοῦ λέει:

— «Στάθητε καὶ δῶ εἶμαι! Θέλω καὶ γὼ τὸ μερτικό μου.»

Κακὴ τὴν ἔχουμε, κακὴ! Καὶ τὸ χερρότερο εἶναι ποὺ σήμερις ἄμα σὲ εἶδα, σὲ ἀγάπησα λωλά, τριῶν ἡρώ κουνιάκι, ἀδερφοῦλα τῆς Μαρία-Ἐλένης.

19 τοῦ Ἀπρίλη, 1911

Β'

ΚΑΙ ΜΑΓΕΡΑΣ

Ποῖς ἀπὸ σὰς δὲν τὸν ξέρει τὸν Ἀργύρη; Τὸν Ἀργύρη τὸν Ἑφταλιώτη;

Ἄλοι μας τὸν ξέρομε, θὰ πῆτε. Ἄλοι σας τὸν ξέρετε, θὰ σὰς ἀπαντήσω, καὶ δὲν τὸν ξέρει κανένας ἀπὸ σὰς.

Ἔσεῖς τὸν ξέρετε, θαρρῆτε, γιὰτὶ τοὺς στίχους τοῦ ξέρετε τοὺς γλυκοχρώματος, γιὰτὶ ξέρετε τὰ δηγγήματά του τὰ ἐρωτοστάλαχτα, γιὰτὶ ξέρετε τὴν Ἱστορία του τῆς Ρωμιουσίνης, τὴν ὀλοζώντανη, γιὰτὶ ξέρετε τὰ πεζά του ποὺ τὸ ταίρι τους δὲν ἔχουνε.

Κι ὡστόσο τίποτα δὲν ξέρετε.

Τὸν ξέρετε δηλαδὴ, ἐπειδὴ καὶ τὸν διαβάσατε τὸν ξέρω ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἔφαγα.

Κι ἀκούτε με τώρα νὰ σὰς τὰ πῶ, γιὰ νὰ μάθετε ποῖς εἶναι.

Μάγερα σὰν τὸν Ἀργύρη μας δὲν ἔχει.

Πιλάφι, γιαούρτια, στουφάτα, μακαρονάδες, ἀστακοσαλάτες, ὅλα μὴ μορφιά σου τὰ σκαρῶνε, καὶ ὅμως, μπρὲ μωρὲ παιδιὰ, τί νὰ σὰς τὰ μασῶ; τὰ μπαρμπουνάκια πλακί ποὺ μὰς φτειάνει ὁ Ἀρ-

γύρης, εἶναι νὰ χάσῃς τὸ νοῦ σου. Βέβαια, καὶ σὸ πιλάφι, καὶ σὸ γιαούρτι, ἀκόμη καὶ τὸ στουφάτο, ἀκόμη καὶ στήν ἀστακοσαλάτα, τὸ νοιούθεις τί μαστοριά, νὰ πάρῃ ὁ διάολος, ποὺ σοῦ τὴν ἔχει σὸ φαγὶ τὸ βωμαίτικο του τὸ χέρι. Μὰ σὸ βλογγιμένο ἐκεῖνο του τὸ πλακί, δὲν εἶναι πιά τέχνη μονάχα, εἶναι τῆς τέχνης ἡ τέχνη, τὸ δαιμόνιο τὸ θεϊκό, εἶναι κάτι ποὺ τοῦ κάκου καὶ τὸ μεγαλοῦργησε ποιητής.

Στέκεσαι καὶ βλέπεις, μέσα σὸ μαγερεῖο, σκαρπισμένα σὸ τραπέζι κρομμυδάκια, ντομάτες, μαϊντανούς· βλέπεις ἀλάτια, πιπέρια καὶ λάδια, λεμόνια καὶ χορταράκια εἰδῶν εἰδῶνε, νὰ βρωτῆς τάχα μὲ τί τρόπο ἀπ' ἔλα τους ἀφτὰ θὰ βγῆ τὰριστούργημα.

Πρόσεξε καὶ θὰ καταλάβῃς. Ἔνα ἕνα τὰ πιάνει, τὰ κοιτάζει, τὰ κόφτει, ἕνα ἕνα τὰ συγυρίζει, τὰ στρώνει σὸ τηγάνι τὸ μαγικό, μὲ μάτι, μὲ ὄψη, μὲ στάσιμο ποὺ θὰ τὸ εἶχε ἱερέας δερφικός, καὶ τότες βάζει πιά τὸ τηγάνι στὴ σιὰ.

Ἐγὼ τὸν εἶδα σὰν ἀρχίζε καὶ μισόλιωνε τὸ σμίγμα τὸ θεῖο, τὸν εἶδα σὰν ἐπαίρνε καὶ βουτούσε τὰ μπαρμπουνάκια τὰ σπαρταριστὰ σὸ ζουμί τὰφρισμένο, τὸν εἶδα σὰ στεκότανε, μὲ σουφρωμένα τὰ φρύδια, καρτερώνοντας τὴν ὄρα τὴ μυστικὴ τῆς δεμουργίας.

Τὸ ρούφηξα τὸ πλακί του μὲ ἀλλάγητη γλύκα. Ἦρωμισίνη στάλαξε στὰ σωθικά μου. Ποίημα τοῦ Ἀργύρη μοναδικὸ μοῦ χὰδεσε τὴν ψυχί.

28 τοῦ Τρυγητή, 1900

Γ'

ΟΙ ΠΑΣΚΑΛΙΕΣ ΣΟΥ

Τὸ ξέρεις τάχα πῶς κάθε χρόνο πάω καὶ σοῦ κόφτω σὸ μπαξεδάκι μου πασκαλιές; Τίς βάζω καὶ τίς ἀφίνω σὸ γραφειοδάκι σου ἀπάνω, κι ἄμα ξανάρθῃ ὁ Ἀπρίλης, κατεβαίνω, σοῦ κόφτω καινούργιες, σοῦ ἀλλάζω τίς παλιές.

Ἄχ! πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξέρις! Μὰ ποῦ νὰ τὸ ξέρις ἐσύ; Ποῦ νὰ εἶσαι; Δὲν εἶσαι, ἄχ! πουθενά.

Ὅχι! ἔχι! Κάπου εἶσαι καὶ τὸ νοιούθω. Εἶσαι μέσα μου, μόνο μέσα μου ζῆς καὶ μέσα μου κάθε χρόνο τὸ ξέρις, πῶς σοῦ φέρνω πασκαλιές, κι ἀθάνατη μέσα μου τὴ μυρωδιά τους μυρίζεις.

11 τοῦ Ἀπρίλη, 1911

Δ'

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Ἄχ! πόσο τὸ λαχταρῶ νὰ μυρίσω κανένα βασιλικὸ τῆς πατρίδας.

Ἐκεῖ κάτω νὰ τονέ μυρίσω, στήν Ἑλλάδα. Πουθενά δὲ μυρίζει ὁ βασιλικὸς τόσο καλά. Στὴ γλάστρα τοῦ καμαρωμένους, πράσινος καὶ φουντωτός, μὲ τὰ μικρά του τὰ στρεγγυλά, τὰ μύρια τὰ φύλλα, λές καὶ τὸ ξέρει τί ἀξίζει.

Κάτω, ἐκεῖ κάτω, στήν Ἀθήνα ἢ στήν Πόλη, στήν Πρίγκιπο ἢ στήν Κηφισιά, νὰ μυρίσω τὸ βασιλικὸ μας! Ἐκεῖ κάτω, πάντα κανένα χέρι παρθενικὸ θὰ τὸν ποτίζει.

Ἄχ! σταθῆτε καὶ μοῦ ἔρχεται ἀπὸ μακριά ἡ μυρωδιά του καὶ μεθ' αὐτῆς καὶ μοῦ φαίνεται ἀξάφνα πῶς ξαννιώνω.

10 τοῦ Σταβροῦ, 1911

Ε'

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΔΥΟ

Ἐμεῖς οἱ δύο μας περίφημα τᾶχουμε ψημένα, λαμπρὰ κατέχουμε τὴν τέχνη τοῦ φιλιού. Γλήγορα, γλήγορα, ἔλα, σοῦ γνέπω, νὰ σοῦ πάρω ἓνα φιλὸ στὸ μαγουλάκι τὸ δεξιό. Ἄλλο ἓνα, γλήγορα γλήγορα, νὰ μὴ ζουλέψη καὶ στὸ ζερβὶ τὸ μαγουλάκι. Πάρε μου ἓνα καὶ σί, νὰ μὴν ἀπομείνω παραπονεμένος.

Μὰ δὲ φιλιούμαστε δὰ ὅλη ὥρα. Ἐμεῖς ξέρουμε καὶ μιλοῦμε φρόνιμα, σοβαρά. Προσπαθῶ κάποτε νὰ τῆς μάθω λιγάκι τὴν ἠθικὴ. Τῆς λέω ἀξαφνα πῶς δὲν πρέπει: νὰ δαγκάνη, σὰ δὲ θέλει νὰ τὴ δαγκάνουε.

— «Τί νὰ κάμω τότες; Πάντα καὶ πάντα νὰ φιλῶ ;»

— «Νὰ δαγκάνης κάποτε τὴ γλωσσίσσα σου καὶ νὰ φιλής πάντα σου τὸν παπού.»

15 τοῦ Σταβροῦ, 1911

Ζ'

Ο ΒΑΘΡΑΧΟΣ

Παίζουνε τὰ δύο παιδάκια, ἡ Μαρία-Ἑλένη καὶ ὁ πρῶτος τῆς ἀξάδερφος, ὁ Λουκιανός. Ἐκεῖ ποὺ παίζουνε ἕμω, ἀξαφνα πάθει τὸ παιχνίδι κι ἀρχί-

ζουνε οἱ φιλονικίες. Ἀνάφτουε. Σηκωμένες οἱ γροθιές. Τὰ ματάκια τους φωτιά. Καὶ φωνές καὶ βροιοῖδι ἀκόμη! Νά, πόλεμος εἶναι. Κοντὰ κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλονε καὶ πάνε νὰ χτυπηθοῦνε, ἔταν καὶ τὰ δύο τους μαζί στέκονται, κοιτάζοντας περίτρομα χάμω κάτι ποὺ σαλέθει, καὶ φέβγουνε ἀντάμα, φοβισμένα, τσιρίζοντας:

— «Ὁ βαθραχός! Ὁ βαθραχός!»

22 τοῦ Τρυγητή, 1911

Ζ'

ΕΚΕΙΝΗ

Ἐμείνα μόνη ὀλομόναχη στήν ἀπρογιαλιά, ποὺ ἀγιασμένη μοῦ εἶναι ἀφότου ἤρθες καὶ τὴν τίμησες. Τὸ βῆμα σου δὲν ἔσθησε στὸν ἄμμο. Παντοῦ τὸ βῆμα σου τὸ βλέπω. Παντοῦ ἀκούω τὴ φωνή σου, στὸν ἀέρα ποὺ παίζει μὲ τὰ μαλλιά μου, στὸ κύμα ποὺ τὰ πόδια μου λούζει. Πές μου, θυμάσαι κάποτε τὴ μικρή σου; Τὴ μικρή σου ποὺ ἔσένα συλλογιέται παντοτινά; Τὰ λόγια σου τῆς εἶναι ἀτέλειωτὴ κουδέντα, τῆς εἶναι τὰ γράμματά σου βιβλίο. Ἄχ! τῆς εἶναι ἡ ἀγάπη σου ζωὴ. Γιατὶ ἔσένα λατρεύει, καὶ στήν ἀπρογιαλιά ἔπου τὴν ἀφησες. μὴν τὴ φαντάζεσαι μόνη, ἔσο ἐσὺ τὴν ἀγαπᾷς.

20 τοῦ Σταβροῦ, 1911

Η'

ΕΚΕΙΝΟΣ

Κοιτάζω τὴν ἀπρογιαλιά μου τὴν ἔρημη καὶ συλλογιῶμαι τὴ δική σου, τὴν ἐλοζώντανη. Πότε θὰ σμίξουμε ξανά; Ὅταν ἤρθες, μοῦ ἀγιασες ἐδῶ τὸν οὐρανό, τὴ θάλασσα καὶ τὴ γῆς. Τώρα πιά δὲν μπορῶ νὰ μείνω μόνος. Τοῦ κάκου γυρέσω νὰ διῶ τὸ βῆμα σου στὸν ἄμμο, νὰκούσω τὴ φωνή σου στὸν ἀέρα ποὺ περνᾷ ἢ στὸ κύμα ποὺ παίζει. Τὴ μικρή μου θέλω ἐγώ, τὴ μικρή μου ψυχὴ καὶ σάρκα, ποὺ σάρκα καὶ ψυχὴ τὴ λατρεύω. Θέλεις νὰ σὲ συλλογιῶμαι παντοτινά, δίχως νὰ χαίρουμαι τὸ πρόσωπό σου; Τὴν κουδέντα σου διψῶ, τὸ βιβλίο τῆς καρδιάς σου λαχταρῶ νὰ ξεφυλλίσω. Ἡ ἀγάπη σου εἶναι ἡ ζωὴ μου. Τὴ σιχάθηκα τὴν ἀπρογιαλιά τὴν ἔρημη ὅπου μ' ἀφίνεις. Θὰ πεταχτῶ στὴ δική σου, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ.

21 τοῦ Σταβροῦ, 1911